

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φῶλ. 552

Ἔτος ΚΓ΄.

15 Ὀκτωβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147

Ἡ παράδοσις

Α΄.

Πολὺς λόγος γίνεται εἰς τὸν ὀρθόδοξον χῶρον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας περὶ τῶν παραδόσεων.

Ἐθεωρήσαμεν, ὅθεν, καλὸν νὰ γράψωμεν ὀλίγα τινὰ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας», τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῶν ἱερῶν παραδόσεων.

Τί, ἄραγε, σημαίνει ἡ λέξις «Παράδοσις» εἰς τὴν γενικὴν τῆς ἔννοιαν;

Ἡ Παράδοσις εἶναι ὁ δεσμὸς τοῦ παρελθόντος μετὰ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος· εἶναι ἡ ἐνότης μεταξὺ ἀνθρώπων συγχρόνων, οἱ ὅποιοι δέχονται ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς. Εἶναι τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς πολυτίμου πείρας τοῦ παρελθόντος. Εἶναι ἡ ἀφετηρία ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκκινοῦν διὰ πᾶσαν ἐνέργειάν των οἱ σεβόμενοι αὐτήν, τὸ σταθερὸν θεμέλιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπικοδομοῦν.

Διαφέρει ἡ Ἱστορία ἀπὸ τὴν παράδοσιν.

Ἡ Ἱστορία εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ παρελθόντος, εἶναι ἡ γνῶσις αὐτῆς.

Ἡ Παράδοσις, προϋποθέτουσα καὶ πα-

ραλήπτῃ κατὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὅστις ἐπιλέγει καὶ κρίνει, δὲν εἶναι ὁλόκληρος ἡ ἱστορικὴ ζωὴ, «ἄλλ' ἡ πεμπτοσύνη της, ὁ ἐπιζῶν τοῦ ἐκάστοτε παρόντος σκληρὸς καὶ αἰώνιος πυρὴν της», κατὰ τὸν καθορισμὸν Καθηγητοῦ τινος τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Ἡ Παράδοσις λαμβάνει τὰ στοιχεῖα της ἀπὸ ὅλας τὰς ἐκφράσεις τῆς Ἑθνικῆς ἱστορικῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὴν θρησκείαν, ἀπὸ τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον, ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην, τὴν Παιδείαν, τὴν τέχνην, τὸν πολιτισμὸν κ.λ.π. Τὰ πολλὰ καὶ διάφορα αὐτὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ ὅλας τὰς πραγματοποιήσεις τῆς ζωῆς, συνυφαίνονται εἰς μίαν παράδοσιν τὴν εὐρυτάτην Ἑθνικὴν Παράδοσιν.

Ἡ Παράδοσις, μὲ τὴν εὐρυτάτην αὐτὴν ἔννοιαν, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν Ἑθνικὴ ζωὴ, εἶναι ἡ μία, ἡ ἐνιαία, ἡ παραδεδομένη καὶ γενομένη ἀποδεκτὴ εἰς τὴν διαδοχὴν τῶν γενεῶν, ἡ ἀνθέξασα καὶ ἐπιβληθεῖσα εἰς τὴν κριτικὴν τῶν αἰώνων καὶ χιλιετηρίδων Ἑθνικὴ ζωὴ.

Παράδοσις γίνεται μόνον ἡ ῥωμαλαία,

ἡ ἀκήρατος δεδοκιμασμένη ζωή. Εἶναι ἐπομένως ἐντελῶς φυσικοὶ οἱ δεσμοὶ τῆς ζωῆς τῶν νέων πρὸ παντός, μετὰ τὴν ζωὴν τῆς παραδόσεως. Διότι δὲν δύναται νὰ νοηθῇ νέος ἄνθρωπος μετὰ ζωὴν, ἀρρίζωτος καὶ ἀποξενωμένος ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἑθνικῆς Παραδόσεως.

Πάντα τὰνωτέρω, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπανθήματα ἀπὸ βαθυστοχάστους λόγους συντηρητικῶν καὶ εὐσεβῶν ἐπιστημόνων, συνιστοῦν τὴν ὁρολογίαν τῆς εὐρυτάτης Ἑθνικῆς παραδόσεως καὶ φανερώνουν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς διατηρήσεως αὐτῆς ὑπὸ πάντων, ὅσων ἐπιθυμοῦν νὰ ἐποικοδομήσουν τὴν ἀτομικὴν των καὶ τὴν τοῦ Ἑθνους ζωὴν, ἐπὶ τοῦ αἰωνοβίου καὶ ἀσαλεύτου θεμελίου αὐτῆς.

Διότι χωρὶς παράδοσιν δημιουργεῖται ἱστορικὸν κενόν. Ἱστορία χωρὶς παράδοσιν, χωρὶς συνέχειαν τῶν μορφῶν τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἀδιανόητος.

Τὰ Ἑθνη καὶ τὰ ἄτομα χάνουν τὴν ταυτότητά των, ὅταν χάσουν τὴν παράδοσιν των.

Εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἑθνικὴ Παράδοσις εἶναι ἡ πλουσιωτέρα τῆς τῶν ἄλλων Ἑθνῶν τῆς ὑψηλῆς, εἰς ὅγκον πολυτιμωτάτων στοιχείων, καὶ ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα ποιοτικῶς.

Ἡ Ἑλληνικὴ παράδοσις ἦτο καὶ εἶναι διὰ πάντα τὰ Ἑθνη τῆς γῆς ἡ σωτήριος ζύμη, ἡ ὁποία ἀνεβίβασε καὶ ἀνεμόρφωσε τὴν ζωὴν αὐτῶν. Ἦτο καὶ εἶναι ὁ κυριώτερος συντελεστής τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῶν ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς ἀνόδου αὐτῶν εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἑθνικὴ παράδοσις περιλαμβάνει σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρὸν τῆς ἐξ Ἀποκαλύψεως θρησκείας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου τοῦ Θεοῦ, τὰ ἱερὰ καὶ πάνσεπτα κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης, συντεταγμένα ἀπὸ τὰ θεόπνευστα ὄργανα τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τὴν ἡμετέραν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὰ συγγράμματα τῶν θεοφόρων Πατέρων, «τῶν μελιρρύτων ποταμῶν τῆς σοφίας τῶν τὴν κτίσιν πᾶσαν Θεογνωσίας νάμασι κα-

ταρδευσάντων» τὸ Μέγα τῆς ὀρθοδόξου Θεολογίας Μυστήριον, τὰ ἥρωικὰ κατορθώματα τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Ἑλλήνων, τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας τῶν Καλλινίκων τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, τὰς ἀξιωμαμίτους πολιτείας τῶν ἐπιγείων ἀγγέλων, ἥτοι τῶν ἀσκητῶν, οἵτινες «τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις», ἀλλὰ καὶ τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς δουλείας Νεομαρτύρων τοὺς ἄθλους, ὅτε «τὸ δοκίμιον τῆς Πίστεως ἡμῶν (τῆς ἐκ παραδόσεως) εὐρέθη πολιτιμώτερον χρυσοῦ τοῦ ἀπολλυμένου, διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου» (Α' Πέτρου α' 7).

Τὰ στοιχεῖα «τῆς εὐρυτάτης Ἑθνικῆς Παραδόσεως» εἶναι τοσαῦτα, ὥστε θὰ ἀπητητεῖτο ἡ συγγραφὴ ὀγκωδεστάτου συγγράμματος διὰ τὴν περιγραφὴν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῶν, ὑπὸ εἰδικοῦ ἐπιστήμονος.

Ἡμεῖς, μὴ ἔχοντες τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τοῦτο ἱκανότητα, ὡς νήπια κατὰ τὴν πνευματικὴν μόρφωσιν, θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἑνὸς μόνου στοιχείου αὐτῆς, τοῦ τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως. Ἀλλὰ τὰ περὶ ταύτης εἰς τὸ ἐπόμενο φύλλον.

Ἀπὸ τοὺς μαργαρίτας τῶν Νηπιυῶν Πατέρων

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΑΡΚΟΥ

«...Πῦσα σχεδὸν ἁμαρτία, δι' ἣδονῆς γίνεται καὶ πᾶσα ἀναίρεσις, (τῆς ἁμαρτίας) διὰ κακοπαθίας καὶ λύπης...

«Ὅταν εὖρης εἰρήνην ἐν τῇ ὁδῷ σου ἀναλαλοῦντον φοβήθητι, διότι μακρὰν ἀπέχεις ἀπὸ τῆς εὐθείας τριβῆς (ὁδοῦ) τῆς παταμένης ὑπὸ τῶν μοχθηρῶν ποδῶν τῶν ἁγίων. Ὅσον γὰρ ὁδεύεις ἐν τῇ βασιλικῇ ὁδῷ καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ πόλει πλησιάζεις, ἡ ἰσχὺς τῶν πειρασμῶν ἀπαντᾷ σοι, καὶ ὅσον προκόπτεις, τοσοῦτον τοὺς πειρασμοὺς κατὰ σοῦ εὐρίσκεις πληθυνομένους. Ὅταν οὖν αἰσθῇ (αἰσθανθῇ) ἐν τῇ ψυχῇ σου ἰσχυρότερος τοὺς ἐχθροὺς ἥτοι πειρασμοὺς προσπαλαιοντίας, τότε γινώθι, ὅτι μέλλονα εἰληκρὰς ἐκ τῆς χάριτος δύναμιν καὶ προστεθῇ σοι βαθμὸς προκοπῆς ὑψηλοτέρας· κατὰ γὰρ τὴν δοθεῖσάν σοι, χάριν, συγχωρεῖ καὶ ὁ Θεὸς ἐπενεχθῆναι σοι τοὺς πειρασμοὺς. Οὐκ ἔρχεται δὲ πειρασμός, εἰ μὴ πρότερον δέξεται ἡ ψυχὴ μέγεθος ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐτῆς, καὶ τῆς χάριτος αἰξήσῃ, καὶ μαρτυρεῖ τῷ λεγομένῳ, αὐτὸς τε ὁ Κύριος μετὰ τὸ βάπτισμα πειρασθεῖς, καὶ οἱ Ἀπόστολοι, μετὰ τὸ δέξασθαι τὸν Παράκλητον, τότε συγχωρηθέντες εἰς πειρασμοὺς ἔλθειν. Τοῖς γὰρ κοινωνοῦσι τῶν ἀγαθῶν, ἀρμόδιόν ἐστιν ὑπομῖναι καὶ τοὺς δι' αὐτῶν πειρασμοὺς. Ἄνευ γὰρ θλίψεως, οὐδενὶ δίδο-

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ἀναβολὴ τῆς μετανοίας

Πάντες ζῶμεν μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς αὔριου. Δὲν γνωρίζομεν ὅμως, ἂν ἡ αὔριον θὰ μᾶς εὕρῃ ζώντας ἐν τῷ παρόντι βίῳ. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι παροδικὸς καὶ ἡ ζωὴ του «ἀ τ μ ῖ ς π ρ ὅ ς ὁ λ ῖ γ ο ν φ α ι ν ο μ ῆ ν η, ε ἷ τ α δ ἔ ἀ φ α ν ῖ ζ ο μ ῆ ν η» κατὰ τὸν ἀδελφόν Θεον Ἰάκωβον. — Ὅφειλει λοιπὸν ὁ Χριστιανὸς νὰ εὐρίσκειται πάντοτε ἐν μετανοίᾳ διὰ νὰ μὴ εὐρεθῇ ἀνέτοιμος καὶ χωρὶς «ἐ ν ὁ ὁ μ α γ ἄ μ ο υ» κατὰ τὴν φρικτὴν ἐκείνην ὥραν τοῦ θανάτου. — Ἡ ἀναβολὴ τῆς σήμερον, προϋποθέτει καὶ ἀναβολὴν τῆς αὔριου. Ἡ δὲ συνεχὴς ἀναβλητικότης σημαίνει θάνατον ψυχικόν. — Ἡ «ἡ μ ἔ ρ α τ ο ὕ Κ υ ρ ῖ ο υ» ἔρχεται «ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί», διὰ τοῦτο πρέπει ὁ κατὰ Θεὸν ζῶν ἄνθρωπος νὰ εἶναι πάντοτε ἑτοιμὸς. Μελέτη τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, προσευχή, συχνὴ ἐξομολόγησις καὶ μετάνηψις τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, εἶναι μέσα δι' ὧν δύναται οὗτος, νὰ εἶναι εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἑτοιμὸς. Ἡ καθαρὰ καὶ ἀκατηγόρητος συνειδήσις, ἥτις παρέχει τὴν θεαυσιότητα τῆς σωτηρίας εἶναι τὸ μυστικὸν τῆς παντοτεινῆς ἐν Χριστῷ ἀγίας Χαρᾶς καὶ ἡ πρόξενος τοῦ πόθου τῆς «ἀ ν α λ ὄ σ ε ω ς κ α ἰ σ ὺ ν Χ ρ ῖ σ τ ῶ ε ἶ ν α ἰ» κατὰ Παῦλον. — Ὁ κεκαθαρμένος, ὁ ἐνάρτετος, ὁ ἅγιος, ὁ ζῶν ἀμύγῳς ὑψηλὴν πνευματικὴν ζωὴν καὶ εὐρισκόμενος πάντοτε ἐν «μ ε τ α ν ο ῖ ᾱ κ α ἰ ἐ ξ ο μ ο λ ο γ ῆ σ ε ἰ» ποθεῖ τὸν θάνατον ἢ μᾶλλον τὴν μετάστασιν ἐκ τῶν προσκαιρίων εἰς τὰ αἰώνια, ἐκ τῶν ἐπιγείων εἰς τὰ ἐπουράνια, ἐκ τῶν ματαίων εἰς τὰ ἀληθινά.

Ὁ ἀναβάλλων ὅμως τὴν μετάνοιαν ζῇ εἰς τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας, τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως, τῆς

καὶ ἀγαθόν. Προηγείται μὲν οὖν ἡ χάρις, τοῦ πειρασμοῦ, ἐν τῷ νοῦ δυναμοῦσα αὐτόν, καὶ οἷα στρατιωτὴν εἰς πόλεμον ἐφοπλίζουσα μετὰ δὲ τὴν τοῦ πειρασμοῦ ἐκβασιν καὶ νίκην, τότε καὶ ἡ αἰσθησις τῆς ψυχῆς τῆς χάριτος γεύεται, καὶ ἐν ἀναπαύσει ταύτης κατατρύχῃ, εἰ δὲ τις ἀσθενὴς ὢν, μᾶλλον δὲ δειλὸς καὶ ἀπρόθυμος, οὐ βούλεται συμπεφερόντως πειρασθῆναι, καὶ περὶ τοῦτον αἰτούμενος τὸν Θεόν, εἰσακουσθήσεται παρ' αὐτοῦ.

Γνωθὶ ὅμως (οὐδ' ὁ ἀπρόθυμος), ὅτι καθ' ὅσον ἀνίστανος πρὸς τοὺς μεγάλους πειρασμούς, κατὰ τοσοῦτον καὶ πρὸς μεγάλα χαρίσματα ἐπάσχεις ἀνίκανος...».

ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΥ

«Ἐλεπεν ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος, οὐδεὶς ἀπείραστος δυνήσεται εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Εἶπε γέρον. Εἰ ταπεινοφροσύνης ἐπιμελώμεθα, οὐκ ἂν ἐδεήθημεν παιδείας (τῆς διὰ τῶν πειρασμῶν). Πάντα γὰρ τὰ δεινὰ, διὰ τὴν ἔπαρσιν ἡμῶν συμβαίνει. Εἰ γὰρ τῷ Ἀποστόλῳ (Παύλῳ) ἄγγελος σατιᾶν, ἵνα μὴ ἐπαρθῇ, ἐδόθη, ἵνα αὐτὸν κολάξῃ, πῶς μᾶλλον ἡμῖν τοῖς ἐπιτημένους, αὐτὸς ὁ Σατανᾶς δοθήσεται καταπατεῖν ἡμᾶς, ἕως οὗ ταπεινωθῶμεν.» (Εὐαγγελιστὸς ἐκθλ. τρίτον, ὑπόθ. ΔΓ').

ἀμετανοήσιος, τοῦ ἄγχους καὶ τῆς ἀγωνίας, τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀθυμίας.

Μὴ ἀναβάλλῃς, ὅθεν, ὦ χριστιανέ, μὴ ἀναβάλλῃς νὰ μετανοήσῃς, διότι θὰ ἔλθῃ στιγμή καθ' ἣν θὰ ἐπιθυμῇς νὰ μετανοήσῃς καὶ δὲν θὰ δύνασαι. Μὴ λησμονῇς, ὅτι ὁ Κύριος εἶπεν: «Ζ ῆ τ ῆ σ ε τ ἔ μ ε κ α ἰ σ ὺ χ' ε ὕ ρ ῆ σ ε τ ε», ὅσον ἀναβάλλεις χριστιανέ ἀδελφέ μου, τόσον ὀλιγοστεύει ἡ δυνατότης τῆς ἐπιστροφῆς σου, τῆς συνδιαλλαγῆς σου μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τόσον περισσότερο αὐξάνει ἡ θεαυσιότης τῆς ψυχικῆς σου ἀπωλείας. Ἔχε ὑπ' ὄψιν σου, ἀδελφέ μου, ὅτι ὁ ἁμαρτωλὸς ὁ ὅποιος ἀναβάλλει τὴν μετάνοιαν του ὁμοιάζει τὴν συκὴν ἐκείνην τὴν ἄκαρπον, τὴν ὁποίαν κατηράσθη ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὴ εὐρών σῦκον εἰς αὐτήν, καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα καὶ ἐτι αἱ ἐπιστροφαὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου εἶναι μᾶλλον θαύματα, ὅχι παραδείγματα. Ἴδου τί σέ συμβουλεύει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, τὸ ὅποιον πάντοτε πρέπει νὰ ἔχῃς κατὰ νοῦν, ἐὰν ποθῇς νὰ σωθῇς: «Ν ἔ ο ς ε ἷ; μ ῆ θ α ρ σ ῆ σ ῆ ς τ ῆ ν ε ὀ τ ῆ τ ι, μ ῆ δ ἔ ν ο μ ῖ σ ῆ ς ἱ κ α ν ῆ ν ἔ χ ε ι ν π ρ ο θ ε σ μ ῖ α ν ζ ω ῆ ς. ἡ γ ἄ ρ ἡ μ ἔ ρ α Κ υ ρ ῖ ο υ ὡ ς κ λ έ π τ ῆ ς ἐ ν ν υ κ τ ῖ, ο ὕ τ ω ς ἔ ρ χ ε τ α ἰ (Α' Θεσ. 5, 2). Διὰ τοῦτο ἄ δ ῆ λ ο ν ἡ μ ῖ ν ἐ π ο ῖ ῆ σ ε τ ῆ ν τ ε λ ε υ τ ῆ ν, ἵ ν α δ ῆ λ ῆ ν π ο ι ῆ σ ῶ μ ε θ α τ ῆ ν σ π ο υ δ ῆ ν κ α ἰ τ ῆ ν π ρ ό ν ο ι α ν. Ο ὕ χ ὁ ρ ᾶ ς ἁ ὠ ρ ο υ ς κ α θ' ἐ κ ἄ σ τ ῆ ν ἡ μ ἔ ρ α ν ἀ ν α ρ π α ζ ο μ ῆ ν ο υ ς; διὰ τοῦτο παραινεῖ τις (Μ ῆ ἂ ν ἄ μ ε ν ε ἐ π ῖ σ τ ρ έ φ α ἰ π ρ ό ς Κ ύ ρ ῖ ο ν, μ ῆ δ ἔ ἀ ν α β ἄ λ λ ο υ ἡ μ ἔ ρ α ς ἐ ξ ἡ μ ἔ ρ α ς) (Σοφία Σειράχ 5, 8) μ ῆ π ο τ ε, κ α ἰ μ έ λ λ ε ἰ ς ἐ κ τ ρ ῖ δ ῆ ς».

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΜΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

Ἐγυύλιος

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους ἐφημερίους, ἐντιμοτάτους Διοικητὰς καὶ Ἐπιτρόπους τῶν Ἱερῶν Ναῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων, Καθηγουμένων τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ ἅπαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σᾶς ἀναγγεῖλωμεν, ὅτι μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας καὶ μόχθους αἱ ἐργασίαι ἀποπερατώσεως τοῦ Οἰκοτροφείου μας προχωροῦν ἀλματωδῶς.

Περιμένομεν τώρα πλέον τὸν ὀβολὸν ὅλων σας διὰ νὰ ἡμπορέσωμεν νὰ ὀλοκληρώσωμεν τὸ ἔργον τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀγάπης, τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελέσῃ ὀρμητήριον ἱεραποστολικῆς, φιλάνθρωπικῆς καὶ ποικίλης ἄλλης ὠφελίμου κοινωνικῆς δραστηριότητος.

Λάβετε ὑπ' ὄψει σας τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται» καὶ «ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ». Βοηθοῦντες λοιπὸν καὶ συνεισφέροντες τὸ δίλεπτον τῆς χήρας ὑπὲρ τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν σας εἶναι ὡσὰν νὰ διδτε αὐτὸ εἰς τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος εἶπε: «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Ἀνοίξατε τοὺς θησαυροὺς τῆς καρδίας σας καὶ προσφέρατε τὸν ὀβολὸν ἐκ τοῦ πλούτου τῆς ἀγάπης σας διὰ τὸ ὀρφανό, τὸ πτωχὸ παιδί καὶ τὸν ἀπροστάτευτο νέο τῆς ἐπαρχίας ποὺ θέλει νὰ ἱερωθῇ καὶ νὰ γίνῃ «Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου», ἀλλ' ἀδυνατεῖ ἐλλεῖπει στέγης, τροφῆς καὶ χρημάτων πρὸς ἐπίδοσίν του εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἠθικοπνευματικὴν καλλιέργειαν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει» μᾶς λέγει ὁ ἅγ. ἀπ. Παῦλος, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ. Δώσατε ὅ,τι ἡμπορεῖτε ἔχοντες πεποιθήσιν, ὅτι ἐλεοῦντες τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς σας θὰ ἀμειφθῇτε πλουσίως παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ καὶ εἰς τὴν παροῦσαν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

Ἡ τελευταία αὐτῇ ἐξόρμησις διὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου ἐγένετο στηριζομένων ἡμῶν ὅχι εἰς ἀνθηρὰν οἰκονομικὴν κατάστασιν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τύχωμεν μηνιαίων συνδρομῶν μικρῶν ἢ μεγάλων πρὸς ἐξόφλησιν τῶν γραμματίων, τὰ ὁποῖα θὰ καταβάλωμεν ἐπὶ δύο συναπτά ἔτη. Τυχὸν ἀδράνεια ἢ ἀδιαφορία πρὸς συγκέντρωσιν τῶν χρημάτων θὰ μᾶς φέρῃ εἰς δύσκολον θέσιν πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ χρέους ἐναντι τῶν ἀναδόχων τῶν ἐργασιῶν.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν εἰσενεγκάντων συνολικῶς ἄνω τοῦ ποσοῦ τῶν 1.000 δρχ.

Ἡ προθυμία συμμετοχῆς εἰς τὴν τελευταίαν μας αὐτὴν προσπάθειαν θὰ ἀποδείξῃ ὅχι μόνον τὰ εὐγενῆ καὶ φιλάνθρωπα αἰσθήματά σας, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπακοὴν πρὸς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἰς τὴν σταυροφορίαν αὐτὴν τῆς ἀγάπης ζητεῖ τὸν ὀβολὸν καὶ τὴν ἠθικὴν σας συμπαράστασιν.

Ἐμπρός, λοιπόν, ὅλοι εἰς τὸν ἀγῶνα τεῦτον διὰ τὴν τελικὴν νίκην.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ὅτι αἱ συνεδριάσεις τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς θὰ γίνωνται ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν δις τῆς ἐβδομάδος ἥτοι ἐκάστην Τρίτην ἀπόγευμα 5—8 μ. μ. καὶ Παρασκευὴν πρωΐαν 10—1 π. μ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐρίσκειται εἰς τὴν λίαν δυσχερὴ θέσιν νὰ ἀναγγεῖλῃ, ὅτι διακόπτει τὴν ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ εἰς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς, ὅτινες δὲν θὰ σπεύσουν νὰ ἀποσταλῶν τὰς συνδρομάς των μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1968.

Καὶ τοῦτο λόγῳ οἰκονομικῶν ἀναγκῶν.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

5

Διὰ τῆς κακοδοξίας τοῦ Ἀρείου ἀνετρέπετο ὁλον τὸ Μυστήριον τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Θεοανθρώπου Λόγου καὶ τὸ ἀπολυτρωτικόν Του ἔργον.

Ματαίως ὑπεστήριζεν ὁ Ἀρειος, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἄξιος θεῶν τιμῶν. Ἐάν ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι Θεός, ἀποδίδοντες εἰς αὐτὸν τοιαύτας τιμὰς, ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν εἰδωλατρειάν. Ἴδού ἡ πρώτη ἀντίφασις τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀρείου. Ἐάν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἦτο καὶ Θεὸς τέλειος, πῶς ἐστάθη δυνατὸν νὰ ἐξαγοράσῃ μὲ τὸ αἷμα του τὸν κόσμον; Ἰδού, πῶς ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀρείου ἀνέτρεπεν ὁλόκληρον τὸν Χριστιανισμόν.

Ἡ ἱστορία δὲν μᾶς ἀναφέρει ἐάν εἰς τὴν συζήτησιν αὐτὴν ἦτο παρὼν ὁ Ἀθανάσιος. Γεγονὸς εἶναι ὅτι τόσον ὁ Ἀγ. Ἀλέξανδρος, ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ πρεσβύτεροι ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν θρασύτητα καὶ τὴν ἀσέβειαν τοῦ Ἀρείου, ὅστις ἐστήριζε τὴν κακοδοξίαν του ἐπὶ μεμονωμένων τινῶν χωρίων τῆς Γραφῆς, τὰ ὅποια παρηρμήνευε. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπαντῶν εἰς αὐτὸν προσεπάθησε νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀληθὴ ἔννοιαν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου παρερμηνευόμενα χωρία, ἀλλ' ὁ τελευταῖος δὲν ᾔθελε νὰ ἀκούσῃ. Οὕτως ἔληξεν ἡ θλιβερά ἐκείνη συζήτησις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπῆλθον ὁ μὲν Ἀρχιεπίσκοπος μὲ τοὺς ὀρθοφρονούντας κληρικούς του περίλυποι, ὁ δὲ Ἀρειος μὲ καρδίαν τεταραγμένην καὶ πλήρη ἀπὸ ὑπερηφάνους ἐλπίδας.

Ὁ εὐσεβὴς Πατριάρχης προσεπάθησε μὲ παντοίους τρόπους νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἀποστατήσαντα εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Πᾶσαι ὁμῶς αἱ προσπάθειαι του καὶ αἱ περὶ ἀναθεμάτων ἀπειλαὶ ἀπέβησαν μάταιαι. Γεμᾶτος αὐτοπεποίθησιν ὁ Ἀρειος ἠγγήθη νὰ ἐπαν-

έλθῃ εἰς τὴν Ἀλήθειαν, καὶ ἤρχισε μάλιστα νὰ κηρύττῃ δημοσίᾳ τὸ ἀσεβὲς «Πιστεύω» του, προσπαθὼν νὰ διαδώσῃ τὴν πλάνην του εἰς ὁλόκληρον τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἡ νέα αἵρεσις προώδευε, καὶ κατεπλημμύρει ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς. Θέαμα σπαρακτικόν! Ὅ,τι ἐσεβάσθησαν τρεῖς αἰῶνες, κατὰ τοὺς ὁποίους ποταμοὶ αἱμάτων μαρτυρικῶν ρευσάντες, ἐστερέωσαν τὴν Χριστιανικὴν Ἀλήθειαν, μετεβάλλετο ἤδη εἰς ἐρείπια.

Ἀρκετοὶ ἱερεῖς καὶ διάκονοι τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας ἠκολούθησαν τὸν Ἀρειον. Διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ Ἱεραρχία τῆς ἀσεβεστάτης ταύτης πλάνης, δὲν ὑπελείπετο πλέον παρὰ νὰ προστεθοῦν εἰς αὐτὴν καὶ Ἐπίσκοποι. Δύο Ἐπίσκοποι, Θεωνᾶς ὁ ἐκ Λιβύης καὶ ὁ Σεκοῦνδος τῆς Πτολεμαίδος Αἰγύπτου, ἐνεφανίσθησαν πρόθυμοι νὰ ὑπηρετήσουν τὴν αἵρεσιν.

Πάντα ταῦτα ὑπῆρξαν σκληρὰ δοκιμασία διὰ τὴν ἀποστολικὴν καρδίαν τοῦ γέροντος Πατριάρχου Ἀλεξάνδρου. Συνήθροισεν ὡς φρόνιμος στρατηγὸς τοὺς ἐναπομείναντας πιστοὺς εἰς αὐτὸν κληρικούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὕρισκετο καὶ ὁ Ἀθανάσιος, τεθλιμμένος, ἀλλ' οὐχὶ ἀπογοητευμένος.

Ἐν τῇ συσχέφει ταύτῃ ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις τοπικῆς Συνόδου ἐκ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου. Κατὰ τὸ ἔτος 321 ἑκατὸν Ἐπίσκοποι ἐκ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Λιβύης συνήλθον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ γηραιοῦ Πατριάρχου. Προσκληθεῖς ὁ Ἀρειος παρουσιάσθη ἐνώπιον τῆς σεβασμίας ταύτης συνέλευσε καὶ ἐξέθεσε τὴν πίστιν του ὡς καὶ προηγουμένως, μὲ μεγαλυτέραν θρασύτητα καὶ ἀναίσχυντιαν.

Ὅταν οἱ Ἐπίσκοποι ἤκουσαν ἀπὸ τοῦ στόματος

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Τιμίου Προδρόμου, Λουτουφί Θηβῶν. Διακρίνεται πλήθος πιστῶν προεξάρχοντος τοῦ Σεβ/του Διανλείας κ. κ. Ἀκακίου

τοῦ Ἀρείου τὰς φρικτὰς κατὰ τοῦ σαρκωθέντος Λόγου βλασφημίας, κραυγὴ ἀγανακτήσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στήθη των, καὶ ὅλοι ἐκ συμφώνου ἀναθεμάτισαν τὴν πλάνην του καὶ ἀφώρισαν αὐτὸν καὶ τοὺς ἀκολουθοῦς του. Μετὰ ταῦτα δέ, διαλυθείσης τῆς Συνόδου, ἐπέστρεψαν οἱ Ἐπίσκοποι εἰς τὰς Ἐπαρχίας των.

Ἄλλ' ὅσονδήποτε παρήγορος καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ συμφωνία τῆς Συνόδου ταύτης, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀντιληφθῇ ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος ὅτι τὰ ληφθέντα ὑπ' αὐτῆς μέτρα δὲν ἐσταμάτησαν τὸ κακόν. Τοῦναντίον μάλιστα ἡ πυρκαϊὰ ἠδῆ ἤθη, αἱ φλόγες τῆς δὲ ἠπείλουν νὰ περιζώσουν ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην. Πλείστοι ὁπαδοὶ τοῦ Ἀρείου, εἰς τοὺς ὁποίους προστετέθησαν καὶ κακοποῖα στοιχεῖα, ἐθορύβουν τὴν πόλιν, διαμαρτυρόμενοι κατὰ τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως τὴν ὁποίαν ἀπεκήρυττον ὡς ἀδικον. Γυναικες τῆς ἀνωτέρας τάξεως, εἰς τὰς ὁποίας προστετέθησαν καὶ ἐπτακόσται μοναχαὶ παραπλανηθεῖσαι, κατηργῶντο ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατεδίωκον τὸν Ἀρείον, τὸν ὁποῖον αὐταὶ ἀπεκάλουν ἅγιον ἱερέα.

Οἱ Αἰρετικοὶ ἀπεσύροντο κατὰ τὰς νύκτας εἰς ὠρισμένα ἐκτὸς τῆς πόλεως σημεῖα καὶ ἐκεῖ συνεσχέπτοντο.

Οὕτως ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατέστη, ἐξ αἰτίας τῶν ἀταξιῶν καὶ τῶν σχισμάτων περιγελῶς τῶν ἀπίστων.

Ὁ Ἀρειὸς, ἐκδιωχθεὶς ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπόν του, μετέβη εἰς Παλαιστίνην διὰ νὰ κηρύξῃ τὸ αἰρετικὸν εὐαγγέλιόν του, ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκήρυξε τὸ ἰδικόν Του.

Οὐδέποτε ἡ προφητεία ἐκείνη τοῦ Σωτῆρος: «Ἐρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσὶ λύκοι ἄρπαγες» (Ματθ. 7, 15) ἐπληρώθη περισσότερον, ὅσον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀρείου. Τὸ ἐξωτερικόν του ἐφαίνετο νεκρωμένον καὶ ὅμως ὑπέκρυπτε μίαν ἀλαζονεῖαν ἀδάμαστον. Ὅταν ὠμίλει, εἶχε λόγους στάζοντας μέλι, μὲ τοὺς ὁποίους ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀποπλανήσῃ καὶ τοὺς πλεόν ἐπιτηδεύους. Εἰρήνην, ἔννοιαν, ὁμόνοιαν, ἦσαν αἱ προσφιλέστεραι λέξεις του, τὰ συνθήματά του. Ἐγνώριζε δὲ τόσον καλῶς νὰ προσποιῆται τὸν ταπεινόν, ὥστε πᾶς ὅστις τὸν ἐδλεπε καὶ τὸν ἤκουε, τὸν συνεπάθει καὶ τὸν ἐπίστευεν ὡς πρᾶγματι ἀδικούμενον.

Τὴν ὑπόκρισιν ἔχων ὡς κύριον ὅπλον κατώρθωσεν ὁ Ἀρειὸς νὰ προσελκύσῃ εἰς τὴν αἵρεσίν του πολλοὺς ἐκ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀνατολῆς, ἐν οἷς καὶ τὸν Εὐσέβιον τῆς Νικομηδείας, ἄνθρωπον φιλόδοξον, πανοῦργον καὶ ἀκόλαστον, ἀνελθόντα εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θρόνον δι' ἐγκλημάτων. Ἐκτοτε δὲ οἱ δύο οὗτοι, ὁ Ἀρειὸς καὶ ὁ Νικομηδείας Εὐσέβιος συνεδέθησαν ὁμοῦ διὰ φιλίας τρομερᾶς καὶ τὸ ἔργον τῆς ταραχῆς κατέστη κοινὴ των προσπάθεια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΙΣ

Ὅς ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν Τύπον τοῦ Ἰουλίου ἐμπεριστατωμένην ἐπιστολὴν τοῦ ἁγ. Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου, ἀναφορικῶς μὲ τὸ ὑπόμνημα τοῦ ταχυ-

ρύθμου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου τῆς Τήνου, οὗτοι ζητοῦν τὴν ἀπλοποίησιν τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν περικοπὴν καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εὐχῶν καὶ ἐκφωνήσεων, διότι δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκμάθησιν αὐτοῦ. Εἶναι τὸ νεωτεριστικὸν ρεύμα, ὅπου εἰσρέει εἰς τὴν Ἀγιοτάτην Ἐκκλησίαν μας. Ὅλα τὰ βλέπουν ἀπηρχαιωμένα, ράσα, γένεια, τυπικὰ τῆς Ἐκκλησίας. Θέλουν κατὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς νέον Χριστιανισμόν.

Τυπικά, τὰ ὁποῖα διетήρῃσεν ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας καὶ μάλιστα ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἦτο τετρακόσια περίπου ἔτη ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν καὶ δὲν ὑπῆρχον σχολεῖα καὶ Πανεπιστήμια νὰ μάθουν γράμματα. Καὶ ὅμως οἱ ὀλιγογράμματοι αὐτοὶ ἱερεῖς, οἱ ταπεινοὶ Λευῖται θεῖω ζήλῳ κινούμενοι, ἐκοπίασαν καὶ τὰ ἔμαθον, διητηρήσαντες τὴν Ὁρθοδοξίαν μας καὶ τὴν παράδοσιν ἀνόθευτον. Τὰ Τυπικά τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ ἡ Θεῖα Λειτουργία εἶναι γραμμένα ἀπὸ Θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν οὔτε ἓνα ἰῶτα ἐξ αὐτῶν. Δὲν μᾶς πταίουν τὰ Τυπικά τῆς Ἐκκλησίας, λείπει ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐλάβεια. Ἐὰν εἰς κάθε ἐποχὴν ἐτροποποιοῦν τὰ Τυπικά τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἀπῆλειφον, τότε εἰς τὸ τέλος δὲν θὰ ἔμενε τίποτε.

Λυπούμεθα πολὺ διὰ τὴν εἰσῆγησιν ταύτην τῶν αὐριανῶν Λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου. Θὰ πρέπει νὰ προσέξουν εἰς τοῦτο καὶ νὰ συμβουλευθοῦν τοὺς ἁγίους Πατέρας καὶ ἐμπείρους Πνευματικούς. Μὲ τὰ ἅγια τυπικά ταῦτα ἀνέδειξεν ἡ Ἐκκλησία μας ἀναριθμήτους Ἀγίους, ἐνῶ οἱ Λατῖνοι καὶ οἱ Προτεστάνται, οἵτινες ρυθμίζουν ταῦτα συμφώνως μὲ τὰς ἐποχάς, ποίους ἁγίους ἀνέδειξαν;

Ταπεινῶς λέγομεν εἰς πάντα παθοῦντα τὴν ἀλλαγὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως τὸ τοῦ θεωρημένου Ἀποστόλου Παύλου: «ἄ ρ α ο ὕ ν, ἄ δ ε λ φ ο ῖ, σ τ ῆ κ ε τ ε κ α ῖ κ ρ α τ ε ῖ τ ε τ ᾶ ς π α ρ α δ ὀ σ ε ῖ ς, ἄ ς π α ρ ε λ ᾶ θ ε τ ε ε ῖ τ ε δι ᾶ λ ὀ γ ο υ ε ῖ τ ε δι' ἐ π ῖ σ τ ο λ ῆ ς ἡ μ ὶ ν».

Σήμερον οἱ Ἱερεῖς εἶναι ἐγγράμματοι καὶ δὴ τοῦ ταχυρhythμου, οἵτινες ἔχουν Γυμνασιακὴν καὶ ἄνω μόρφωσιν.

Δὲν δικαιολογοῦνται λοιπὸν νὰ διαμαρτύρωνται, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐκμάθουν τὰ ἐκκλησιαστικά Τυπικά, ἀλλὰ μᾶλλον δεικνύουν ἀπροθυμίαν καὶ ἀνευλάβειαν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Μεγάλ. Ἀρτεμίου, ὁσίου Γερασίμου καὶ Ἀγίας Μαρτῶνης, πανηγυρίζει ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου, ἡμέραν Παρασκευὴν, ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας: 1) ὁ τρισυπόστατος καὶ περικαλλὴς νεόδομητος Ἱ. Ναὸς ἁγίου Ἀνδρέου Περιστερίου. Λεωφορεῖα Λάφος Ἀξιωματικῶν, στάσις Σχολεῖον, καὶ 2) ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀμφιάλης.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Τὸ συνέδριον τοῦ Λάμπενδ

Συνήλθε, πρότινος, εἰς τὸ Λάμπενδ τῆς Ἀγγλίας τὸ συνέδριον τῆς Ἀγγλικανικῆς λεγομένης «Ἐκκλησίας», τὸ ὁποῖον διήρκησε τριάκοντα πέντε ἡμέρας. Τετρακόσιοι ἐβδόμηκοντα ἐπίσκοποι τῆς «Ἐκκλησίας» ταύτης ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμον συμμετέσχον αὐτοῦ. Ἐπίσης καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι, ὁ Θυατείρων Ἀθηναγόρας ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ὁ Καρθαγένης κ. Παρθένιος τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας τοιοῦτου, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν συζήτησιν τῶν διαφόρων θεμάτων τοῦ συνεδρίου.

Εὐρυτάτη συζήτησις ἐγένετο ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς χειροτονίας γυναικῶν εἰς ἱερεῖς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη ἐν τέλει ἀπόφασις, ἂν καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν Ἀγγλικανικῶν συνεδρίων «δὲν ὑπάρχει θεολογικὸν κώλυμα πρὸς τοῦτο».

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, Προτεστάνται ἀποχρώσεων τινῶν προέβησαν εἰς χειροτονίας γυναικῶν ὡς ἱερέων. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καυχῶνται, ὅτι ἔχουν ὡς γνώμονα τῶν ἐνεργειῶν τῶν τὴν Ἀγίαν Γραφήν!

Ποῖαι αἱ ἀγιογραφικαὶ διατάξεις ἐπὶ τοῦτου;

Τόσον ἡ πράξις τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὅσον

καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη, ἀποφαίνονται σαφῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Ὁ Κύριος ἐξέλεξε τοὺς δώδεκα καὶ ἐβδόμηκοντα Ἀποστόλους του, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀνέθεσε τὴν διαποίμανσιν τῶν προβάτων του. Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι μετέδωκαν τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης εἰς ἄνδρας μόνον. Αἱ ποιμαντορικαὶ λεγόμεναι ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐκθέτουν ἐπίσης σαφέστατα τὰ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. «Δεῖ οὖν τὸν Ἐπίσκοπον εἶναι μίας γυναικὸς ἄνδρα.. διακόνους ὡσαύτως σεμνοὺς». Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ πάσης ἐν τῷ μέλλοντι παρερμηνείας, προτάσσονται τῶν ἀνωτέρω λόγων τὰ ἐξῆς: «Γυναικὶ δὲ διδάσκειν (ἐν Ἐκκλησίᾳ) οὐκ ἐπιτρέπω οὐδὲ αὐθεντεῖν ἄνδρός» (Α' Τιμόθ. Β' 12 καὶ Γ' 1—13) καὶ ἄλλαχού: «Ὡς ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων, αἱ γυναῖκες ὡμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σιγᾷ τῶσαν· οὐ γὰρ ἐπιτέτραπται αὐταῖς λαλεῖν, ἀλλ' ὑποτάσσεται... Αἰσχρὸν γὰρ ἐστὶ νυναιξί ἐν Ἐκκλησίᾳ.» (Α' Κορινθ. ΙΔ' 34) Ἐὰν δὲ «αἰσχρὸν ἐστὶ τὸ λαλεῖν» μόνον, τὸ ἱερατεύειν πόσον;

Ἡ Μυστηριακὴ ἐπικοινωνία.

Συνεζητήθη ἐπίσης ἐν τῷ ὡς ἄνω Συνεδρίῳ καὶ τὸ θέμα τῆς μεταδόσεως τῆς «Θείας Κοινωνίας» καὶ εἰς τοὺς βεβαπτισμένους χριστιανοὺς ἄλλων δογμάτων, καὶ ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις, ὅπως οἱ Ἀγγλικανοὶ κληρικοὶ κοινωνοῦν ἑλευθέρως τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ Παπικούς, διότι, θεωροῦν τοῦτο «ὡς μέσον ἀπαραίτητον ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν».

Ποῖα ἡ σύνθεσις τῆς Ἀγγλικανικῆς «Ἐκκλησίας».

Ἡ Ἀγγλικανικὴ «Ἐκκλησία» ἀποτελεῖ ὡς γνωστὸν, Μωσαϊκὸν διαφόρων ἀποχρώσεων Προτεσταντῶν. Ἀφθονον αἶμα ἔρρευσεν εἰς τὰς μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων φατριῶν ἔριδας, κατὰ τὸ παρελθόν, ἕως οὗτο ἀποκατασταθῇ ἡ ἀκατάστατος τάξις. Ἐλευθεριάζουν οἱ Ἀγγλικανοὶ ὄχι μόνον εἰς τὰ τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τοῦ ἥθους. Οὕτω πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ καὶ νῦν Πριμάτος (Ἀρχιεπίσκοπος) αὐτῶν κ. Ράμσαϋ, προέβη εἰς δημοσίας δηλώσεις, καθ' ἃς θὰ ἔπρεπε νὰ προσαρμοσθῇ ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν, καὶ πρὸς τὰς παρὰ φύσιν ἀκατανομήτους ἀκολασίας ἀκόμη. Λέγεται δὲ ὅτι εἰς τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ νομιμοποίησιν τῆς «ὁμοφυλοφιλίας», συνετέλεσαν πρὸ παντὸς οἱ κληρικοὶ αὐτῆς.

Καὶ γίνεται λόγος, κατόπιν ὧν τούτων, περὶ ἐνώσεως τῆς Ἀρχάντου Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῶν τοιοῦτων ἑτεροδόξων!

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς εἰδωλολάτρους τῆς ἐποχῆς του, λέγει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς! «... ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύννετος καρδιά αὐτῶν· φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωρβήθησαν... Διὰ τοῦτο παρέ-

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθησαν καὶ κυκλοφοροῦν εὐρύτατα τὰ 2 ἐξαίρετα συγγράμματα τοῦ Ἀρχιμ. Εὐτυχίου Παπαγιαννίδου. 1) Κυριακοδρομίον ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων ὧν τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους καὶ 2) Ἡ Νίκη καὶ ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων (Τόμος Α')

Συνιστῶμεν ταῦτα ἐκθύμως εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας». Τιμὴ δρχ. 25.

Διατίθενται παρ' ἡμῖν εἰς τὰ Γραφεῖα: Κάνιγγος 32.

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Φωνὴ ἐξ Ἀγίου Ὁρους» πονημάτων, δαπάνη τῶν Ἀγιορειτῶν Ζηλωτῶν Μοναχῶν. Συγχαίρομεν εὐλοφῶς τοὺς Ἀγιορεῖτας Πατέρας, οἵτινες διὰ τῆς ψυχωφελοῦς ταύτης ἐκδόσεως, ἀποδεικνύουν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸν θερμουργὸν ὑπὲρ τῶν ὁρθῶν Δογμάτων καὶ τῶν σεπτῶν παραδόσεων ζήλόν των καὶ τὴν ἄχρι θανάτου πρὸς τὴν Ἀρχάντου Ὁρθοδοξίαν προσήλωσιν των.

Ἐν τῷ πνευματικωτάτῳ τούτῳ πονηματίῳ προτάσσεται Ἡράκλεος λίαν οἰκοδομητικὸς, ἀκολουθεῖ δημοσεύσεις ἐπιστολῆς τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μιχαήλ τὸν Παλαιολόγον, τὸν ἄζυμότην, κατὰ τῆς ἐνώσεως καὶ εἰς τὸ τέλος προτρεπικὸς ἐπίλογος. Διανέμεται δωρεάν.

φαρμόζονται οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἐν προκειμένῳ; Ὁ Προϊστάμενός του κ. Ἀθηναγόρας τοῦ ἔδωκεν ἄδειαν βέβαια, διότι καὶ αὐτὸς μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα πορεύεται. Ἡ Ἀριστίνδην Ἱ. Σύνοδος δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν; Ὅχι μόνον τὴν προσοχήν δὲν τοῦ ἐπέστησεν, ἀλλὰ τὸν ἄφησεν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα μὲ κομμένα γένεια, μὲ τοὺς ξυρισμένους ἱερεῖς του διὰ νὰ ποιήσῃ τὸ Κληρικολαϊκὸν Συνέδριον, αὐτὸς ὁ ὁποῖος εἶπεν, ὅτι ἔχομεν ἀνάγκη νέου Χριστιανισμοῦ. Τὰς νεωτεριστικὰς αὐτὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας ἦλθεν μὲ τὸ ἐπιτελεῖόν του νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα, ἵνα ἴδουν καὶ οἱ ἰδικοὶ μας ἱερεῖς καὶ νὰ θαυμάσουν τοὺς αὐτοαποσηματισθέντας ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἐν ὧσι ρεύματος ἐκκοπῆς γενεῶν, κουράς μαλλίων καὶ ἐκστρατείας ἐναντίον τοῦ ράσου πολλῶν κληρικῶν τῆς πρωτευούσης καὶ συμπρωτευούσης καὶ ἄλλων πολλῶν Θεολόγων, ἀγνοοῦντων τὸν ψυχικὸν στολισμόν των. Ποῦ τὸ πνεῦμα τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ Μεγάλων διδασκάλων τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ὅτινες τὰ πάντα ἡγοῦντο σκύδαλα, ἵνα τὸν Χριστὸν κερδίσουν;